

PORUČ, AŽ PŘIJDU K TOBĚ PO VODÁCH

Matouš 14,22-33 Ježíš kráčí po moři

Introit

Pojd'te, slyšte, všichni bohabojní, budu vám vyprávět, co mi Bůh prokázal. Svými ústy jsem volával k němu, svým jazykem jsem ho vyvyšoval. Kdybych se snad upnul srdcem k ničemnosti, byl by mě Panovník nevyslyšel. Bůh však slyšel, mé modlitbě věnoval pozornost. Požehnan bud' Bůh, že mou modlitbu nezamítl a své milosrdenství mi neodepřel.

První čtení Jan 4,19-24 Boha uctívat v Duchu a v pravdě

Žena mu řekla: "Pane, vidím, že jsi prorok. Naši předkové uctívali Boha na této hoře, ale vy říkáte, že místo, na němž má být Bůh uctíván, je v Jeruzalémě!" Ježíš jí odpoví: "Věř mi, ženo, že přichází hodina, kdy nebudete ctít Otce ani na této hoře ani v Jeruzalémě. Vy uctíváte, co neznáte; my uctíváme, co známe, neboť spása je ze Židů. Ale přichází hodina, ano již je tu, kdy ti, kteří Boha opravdově ctí, budou ho uctívat v Duchu a v pravdě. A Otec si přeje, aby ho lidé takto ctili. Bůh je Duch a ti, kdo ho uctívají, mají tak činit v Duchu a v pravdě."

Text kázání Mt 14,22-33

Hned nato přiměl Ježíš učedníky, aby vstoupili na loď a jeli před ním na druhý břeh, než propustí zástupy. Když je propustil, vystoupil na horu, aby se o samotě modlil. Když nastal večer, byl tam sám. Loď byla daleko od země a vlny ji zmáhaly, protože vítr vál proti ní. K ránu šel k nim, kráčeje po moři. Když ho učedníci viděli kráčet po moři, vyděsili se, že je to přízrak, a křičeli strachem. Ježíš na ně hned promluvil a řekl jim: "Vzchopte se, já jsem to, nebojte se!" Petr mu odpověděl: "Pane, jsi-li to ty, poruč mi, ať přijdu k tobě po vodách!" A on řekl: "Pojd'!" Petr vystoupil z lodi, vykročil na vodu a šel k Ježíšovi. Ale když viděl, jaký je vítr, přepadl ho strach, začal tonout a vykřikl: "Pane, zachraň mne!" Ježíš hned vztáhl ruku, uchopil ho a řekl mu: "Ty malověrný, proč jsi pochyboval?" Když vstoupil na loď, vítr se utišíl. Ti, kdo byli na lodi, klaněli se mu a říkali: "Jistě jsi Boží Syn."

Příběh o víře v Boha a Ježíše Krista

Příběh z Matoušova evangelia zní naprosto fantasticky. Kdo by mohl věřit, že lze chodit po vodní hladině a nepotopit se? Jaký smysl může mít tak nepravděpodobný příběh?

Podobný jako živá voda, kterou nabízí Ježíš Samařance.

Je to příběh o víře. Plastický obraz, který nám pomáhá odkrýt prostor víry. Není to víra v tento svět, víra v zákony přírody, víra ve vědu nebo pokrok. Ani víra v zázraky, které porušují přírodní zákony, ani víra ve vlastní schopnosti a

možnosti. Je to víra v Boží moc, Boží přízeň a zastání, víra v Duchu a v pravdě.

Příběhů o učednících v lodi na moři máme v Novém zákoně několik. O tom, že Ježíš přišel k učedníkům po vodě můžeme číst u Marka i Jana. Jen Matouš vypráví o Petrovi, který chtěl Ježíše napodobit a zakouší svou víru jako odvalu naprosté nezajištěnosti a vydanosti, kde je jedinou jistotou zvoucí Ježíš. Petr svou odvážnou žádostí svědčí o Ježíši, který věřícího člověka zve dál, ještě o kus dál než je zvykem a než si člověk dovede představit.

Učedníci s Ježíšem měli za sebou den plný emocí a zážitků. Dověděli se o smrti, stětí Jana Křtitele a Ježíš toužil být sám. Odplul lodí na pusté místo, ale i tam si ho zástupy našly a on až do večera uzdravoval nemocné. Když na závěr dne všechny nasýtil chlebem a rybami, poslal učedníky lodí spět na druhý břeh a konečně zůstal sám, aby se modlil.

Ježíšovo jednání svědčí o hluboké napojenosti na lidské potřeby zástupů, učedníků i své osobní potřeby. Svědčí o soustředěné pozornosti vůči tomu co se kolem děje a co sám prožívá. Ježíš bdí na opuštěném místě, je sám a učedníci jsou také sami, ale na nebezpečném moři. Byl sice vítr a plulo se jim těžko, ale přímé nebezpečí jim nehrozilo.

Vodní živel má svou symbolickou moc. Moře je oblast, která člověka láká svým bohatstvím a nebezpečnou krásou, ale může člověka pohltnout, zavře se nad ním hladina a mořská vlna má moc dohnat člověka i na břehu. Voda je pro nás i dnes oblastí nebezpečí a řekněme rovnou i oblastí smrti.

Žijeme v rozbouřeném světě, větry vějí ze strany i proti nám. I náš osobní život je mořem, ve kterém se moc nevyznáme. Vidíme bohatství věcí i poznání, lákavé krásy, ale i různé příšery, které se nás a naše děti pokoušejí ohrozit, zničit náš život. Často jsme stejně jako Ježíšovi učedníci na lodi v nebezpečnou ranní hodinu, kdy ještě není světlo a už není tma, čas, kdy si mnozí lidé nemohou spát. V hodinu, kdy tušíme dobrý konec, dobré věci, ale nic nevidíme, jen pár stínů. Fouká silný vítr a pod námi a vedle nás je i známá i neznámá hlubina.

Ale přece, zmítání ze strany na stranu máme svou lod' - domov, zaměstnání, přátele, rodinu, svá pravidla, morálku a také církev. Leccos jsme se naučili, trochu se vyznáme. Lod', ve které sedíme je určitou jistotou. A k tomu nejsme na lodi sami. Jsou zde s námi další, jsou na tom podobně jako my. Je pravda, že se bojíme, naše víra všelijak pokulhává, ale přece se snažíme, pilně veslujeme a máme naději, že dosáhneme břehu. Věříme v Boží lásku a milost.

Zahlédli jsme Ježíše, klidně kráčí po vodě. Náš obraz mění. Po nebezpečné hladině kráčí klidně a bezpečně. Učedníci se nejdříve vyděsili a křičí strachy,

bojí se přízraků a příšer, neznámých nečekaných událostí, bojí se svého Mistra, protože ho nepoznávají. Ježíš však není proměněn, nezměnil podobu, je to ten stejný Pán, se kterým k večeru nasýtily pětitisícový zástup, se kterým včera mluvili, a který je poslal lodí na druhý břeh jezera.

Podobně i my Ježíše často neumíme v rozhodující chvíli rozeznat a tak nás napadají nejrůznější obrazy a přepadá nás strach. Vzchopte se, povzbuzuje Ježíš své učedníky, jsem to já, nebojte se. A je to skutečně Ježíš, nedělá divné věci, kromě toho, že neuvěřitelně kráčí po hladině. Kráčí stejně klidně a jistě po divokém nebezpečném moři, jako po skále, nebo zelené louce.

Ježíš nás zaujal, myšlenkou, svým životem, ale i svou nezávislostí na "pevné zemi". Proto se i dnes stále pídíme po jeho cestě. Jak mám žít, aby má cesta vedla v jeho stopách, abych byla tak přímá a nezávislá? Aby se mně, nám dobře žilo na zemi?

Petrovo odvážné vystoupení na hladinu rozbouřeného moře patří k hledání Kristovy cesty - proto máme tento příběh uslyšet a vyslyšet, získat odvahu následovat Ježíše tam, kde věříme, že je.

Učedníci, kteří seděli tenkrát v lodi, byli Ježíšovi nejbližší, sedí vezou se a Ježíš jde sám, oni s ním nekráčí po moři. Mají svou loď a svůj úkol. Na genezaretském jezeře byli v lodi sami, měli těžkou práci, vítr vál proti nim a ještě se vylekali tajemného přízraku. Jen Petr byl Ježíšem tak fascinován, že chce za ním do nebezpečí. Má bláznivou myšlenku, zkusit chodit po moři jako jeho Pán.

Není to jen touha něco zvláštního zažít, ale odvaha podobat se svému Pánu, následovat ho, vydat se spolu s ním do nejistoty.

Ježíš nás zve. Jsou jistě lidé, které ani nenapadne se vydávat na tak nebezpečnou cestu a raději zůstávají na poměrně bezpečné lodi. Nezkoušejí neznámé cesty a hlubiny, důvěřují Bohu a čekají ve své lodi. Petr patří k těm, kteří chtějí žít se vším, žít naplno a odvážně, riskují a nedbají obecného mínění o zdravém rozumu. Věří Božímu bláznovství ukřižovaného a vzkříšeného Krista. Petr dostal ohromnou chuť být jako jeho učitel. *„Jsi-li to ty, ať přijdu k tobě po vlnách,”* prosí Ježíše a Pán ho podpořil, *„Pojd”*.

Petr si ověřil, že se skutečně setkal s Ježíšem, vystoupil z lodi a jde. A daří se mu. Oči má upnuté na Krista a překonává nepředstavitelnou překážku.

Petrova odvaha nás fascinuje. Můžeme si myslet, že tohle není naše cesta, chodit po hladině nebo po tenkém ledě, riskovat život kvůli pravdě, spravedlnosti, z lásky. Raději jsme ve své lodi a pilně se oháníme vesly. Jenže Ježíš označil Petra skálou, na které zbuduje svou církev a brány pekla ji

nepřemohou. Petrova víra je vírou živého aktivního křesťana, kdy věřící člověk vystoupí ze své lodi a jde nezajištěnou cestou za svým Pánem a Mistrem.

Vydáváme se za ním, vidíme nebezpečí a toneme. Ale pak přicházejí chvíle, kdy se jen na chvíli podíváme kolem sebe, uvidíme vzdouvající se hladinu, tlamy žraloků, temnotu, cítíme vichr a uvědomujeme si svou troufalost a začneme se topit. Naše křesťanská angažovanost přináší konflikty a prohry. Kolem je jen voda, hlubina, vítr, bojíme se a podléháme tomu, co vidíme, čeho se lekáme, toneme. Když se takto odvážně vzdáváme pevné půdy pod nohama, pak se také setkáváme s podobným pocitem jako Petr a musíme křičet: "Pane, zachraň nás, zachraň mě!"

Malá víra. Jsme zvyklí slyšet tento příběh jako příběh o Petrově malé víře. Petrovi to říká Ježíš: „Ty malověrný, proč jsi pochyboval?“ Ale není to pokárání. Ježíšovo slovo o malé víře je spíš povzbuzením, proč pochybovat. Nejdůležitější na dnešním příběhu není Petrovo tonutí, jeho selhání, jeho malá víra, vždyť nakonec, podle Ježíše přece stačí i víra jen jako zrno hořčičné. Co je důležité, je Petrova odvaha vystoupit z lodi, jeho přání co nejvěrněji Ježíše následovat. Ve svém životě a dnešním světě jsme jako věřící křesťané bez viditelných záruk. I loď, ve které se plavíme je děravá a tu jí chybí stěžeň, tu kormidlo, tu motor nebo veslo. Vystoupit z lodi znamená svou víru zkoušet, riskovat, ale i posilovat.

Ježíš podává svou ruku. Jednat jako apoštol Petr je riskantní, je nebezpečné a není cesta pro každého. Petrova víra je stále plná očekávání a naděje. Přináší zkušenost nosnosti, síly a moci víry. S takovou vírou vstupujeme do života s vědomím, že Ježíš má moc pomoci i malověrnému, že náš Pán slyší náš křik, *Pane, zachraň nás, a jde nám naproti.* Podává svou ruku a jsme my zachráněni. Člověk na vlastní kůži pozná Boží lásku, přízeň a moc. Něco se událo mezi Petrem a Ježíšem, ale užitek z toho mají i lidé kolem. Vidí to a potvrzují, ten, kdo tohoto člověka zachránil je Boží Syn. Amen.

Poslání: *Ti, kdo se dají vést Duchem Božím, jsou synové Boží. Nepřijali jste přece Ducha otroctví, abyste opět propadli strachu, nýbrž přijali jste Ducha synovství, v němž voláme: Abba, Otče!*

Požehnání: *At' Hospodin ti žehná a chrání tě, at' Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, at' Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen*